

El dol interminable

PIA BOSCH I CODOLÀ

EL PUNT, 15/04/09

En les darreres setmanes, s'ha celebrat el judici per les identificacions errònies en l'accident del Yak 42, ocorregut l'any 2003 a Turquia. L'avió, un aparell rus en dubtós estat, va ser contractat per l'exèrcit espanyol per retornar un contingent de militars des d'Afganistan. En l'accident hi varen morir els 62 militars espanyols de l'expedició. El judici ha tornat a posar en la primera línia un dels episodis més vergonyosos de la gestió pública al nostre país dels darrers anys. La cadena de despropòsits i irresponsabilitat és difícil de creure. Comença per la contractació d'un avió que diverses de les víctimes varen descriure abans d'embarcar de formes sinistres («No es tracta d'avions nostres sinó llogats a un grup de pirates aeris que en condicions límit transporten el nostre material i personal...»), va escriure José Manuel Ripollés, una de les víctimes, al seu germà. «Resa per mi, aquest avió és una merda», va dir José Antonio González, un altre dels morts, a la seva dona el mateix dia dels fets). I segueix després de l'accident, arribant a enterrar els cossos mal identificats, i fins i tot barrejats (en un dels taüts es varen identificar, a posteriori, restes de fins a tres víctimes diferents), per poder organitzar un gran funeral d'Estat, per pur oportunisme polític. L'enorme indignitat de tot plegat, el nivell d'ignomínia, ens ha tornat a posar en evidència quina llei de gent hi ha encara en la primera línia política d'aquest país. Com és possible que Federico Trillo, el responsable polític de tal cadena de barbaritats, continuï essent el responsable dels temes judicials del PP, el primer partit de l'oposició? Podem posar-nos a la pell dels familiars, de les mares i pares, de les esposes, dels fills, de les víctimes? Podem imaginar ni per un moment el calvari de les exhumacions posteriors en

què es va poder comprovar que s'havien enterrat les restes intercanviades i barrejades? Quina sensació, quin desconsol, en comprovar com havien estat tractats els seus éssers estimats, en la vida i en la mort. Ignorant la dignitat que té i el respecte que mereix tota vida humana, Trillo i Aznar varen demostrar com valoraven la vida de les 62 víctimes. No estem parlant d'un error polític, sinó d'una indignitat de tal nivell que hauria d'inhabilitar per sempre més els seus perpetradors. Cal fer justícia per donar pau i repòs a les famílies. La justícia no retornarà la vida als que varen morir, però és imprescindible perquè els familiars puguin començar a tancar un dol interminable, i també per retornar un xic de dignitat a la nostra vida pública.